

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 90/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Rudolfom Manikom PhD., MBA MHA, Advokátska kancelária, Masarykova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 448,02 € (slovom štyristoštyridsaťosem eur a dva centy) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Rudolfa Manika PhD., MBA MHA, Advokátska kancelária, Masarykova 2, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 90/2016-8 zo 4. februára 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1.1 Z obsahu sťažnosti vyplynulo najmä, že:

„Sťažovateľ podal dňa 30. 3. 2012 na Okresnom súde Košice I žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o určenie, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania c/a Východoslovenská galéria(...) Košice, pričom konanie sa vedie pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012.“

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej opísala úkony súdu vykonané v danej veci až do podania ústavnej sťažnosti a ďalej dodala:

„(...) Sťažovateľ má za to, že v takej sporovej veci, ako je pracovnoprávne konanie, mal byť spor vedený porušovateľom základného práva už dávno na prvostupňovej inštancii skončený resp. vo veci samej malo byť po viac ako 3 rokoch od podania žaloby meritórne rozhodnuté. V danom prípade ide o neprimeranú dĺžku súdneho konania, ktorá výrazne prevyšuje aj iné obdobné procesy (s priemernou dĺžkou trvania pracovnoprávneho konania

1,5-2 roky v zmysle právnej doktríny). Skutočnosť, že za viac než 3 roky od začatia konania nebolo rozhodnuté o platnosti či neplatnosti skončenia pracovného pomeru sťažovateľa a o určení, či došlo v jeho prípade k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, nemôže sťažovateľovi spôsobiť ujmu pri práve na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ tak dodnes je od novembra 2011, kedy mu bola doručená výpoveď z pracovného pomeru, v právnej neistote ohľadom prípadného pokračovania v jeho pôvodnom zamestnaní, kde nastúpil pred viac ako 8 rokmi. Táto právna neistota má pre sťažovateľa zásadný význam nielen ohľadom jeho budúceho uplatnenia, ale aj z daňových a odvodových aspektov, navyše pre svojho zamestnávateľa odviezol množstvo kvalitnej práce. Sťažovateľ má za to, že porušovateľovi základného práva v meritórnom rozhodnutí nebránila zásadná prekážka (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04), pričom sťažovateľ vždy súdu poskytoval súčinnosť a neprispel k neprimeranej dĺžke konania. Vec navyše nie je až tak skutkovo, právne či procesne zložitá, umelo sa predlžuje len odročovaním súdnych pojednávaní. Práve neúmerným predlžovaním konania sa dlhodobo predlžuje sťažovateľova právna neistota. Predseda Okresného súdu Košice I 21. 2. 2014 navyše deklaroval, že vec bude sledovať do právoplatného skončenia a že prijal opatrenia, aby v budúcnosti vo veci nedochádzalo k ďalším prieťahom. Na základe uvedeného sa takto sťažovateľ domnieva, že má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie, pričom v roku 2011 disponoval funkčným platom á 619,- €/mesačne, preto satisfakciu vyčísl'uje za mesiace február 2012 až máj 2015 na sumu 24 760,- € (IV. ÚS 210/04).“

1.2 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka napokon navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 porušené bolo.

Okresnému súdu Košice I sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 konal bez zbytočných prieťahov.

██████████ sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 24 760,- €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť jej do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

██████████ sa priznáva náhrada trov konania vo výške 823,46 € za 2 úkony právnej pomoci á 403,34 € a 2 x režijný paušál á 8,39 €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť jej na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr 5/14 z 8. marca 2016 a sťažovateľka stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 29. marca 2016.

2.1 Predseda okresného súdu popísal chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Konanie vo veci sp. zn. 36Cpr/1/2012 sa začalo 30.3.2012. Vec bola pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Mazúrovej. Sťažovateľka v konaní vystupuje na procesnej strane žalobkyne. Predmetom konania je žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy a žaloba o určenie, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania.

(...) Na základe(...) procesného postupu súdu som dospel k záveru, že predmetné konanie je po skutkovej stránke zložitejšie, čoho dôkazom je výsluch viacerých svedkov a zabezpečovanie väčšieho množstva listinných dôkazov.

Po právnej stránke danú vec hodnotím ako štandardnú, ale nie celkom jednoduchú, hlavne čo sa týka nároku o určenie, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania.

V postupe súdu sa vyskytli určité obdobia nečinnosti, od 7.5.2013 do 5.2.2014, súd neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej. Od 25.3.2014 už súd vo veci koná plynulo.

Doterajšiu dĺžku konania ovplyvnili aj účastníci konania, ktorí podľa priebehu a výsledku pojednávania navrhujú postupne vykonať ďalšie a ďalšie dôkazy. Preto sťažnosť ██████████ hodnotím iba ako čiastočne dôvodnú a sťažovateľkou požadované finančné zadosťučinenie neprimerane vysoké.

Súhlasím, aby ústavný súd rozhodol o sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania.“

2.2 Sťažovateľka v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujala toto stanovisko:

„Predovšetkým je zjavné, že stanovisko je zo strany porušovateľa základného práva vyjadrením stotožnenia sa s dôvodnosťou ústavnej sťažnosti, aj keď podľa Okresného súdu Košice I iba čiastočne. V prvom rade sťažovateľ podľa neho riadne odôvodnil svoju ústavnú sťažnosť na porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov zo dňa 11. 6. 2015. Sťažovateľ sa v predmetnom konaní na základe vykonaného dokazovania domnieva, že uniesol dôkazné bremeno, ktoré malo spočívať v preukázaní opodstatnenosti jeho nároku, predovšetkým tak sťažovateľ má za to, že v predmetnej veci sú splnené podmienky na vyhovie ústavnej sťažnosti. Navyše samotný Okresný súd Košice I uviedol, že po právnej stránke vec prejednávanú na tomto súde hodnotí ako štandardnú, hoci údajne nie celkom jednoduchú. Svoje zamietavé vyjadrenie k údajnému ovplyvneniu doterajšej dĺžky konania jeho účastníkmi odôvodňujeme tým, že aj v súčasnosti konajúci súd spôsobuje prieťahy v konaní na rozdiel od účastníkov konania. Toto tvrdenie vyplýva napr. z toho, že svedkyňa navrhnutá na vypočutie zo strany protistrany sťažovateľa bola síce predvolaná na vypočutie na ostatné pojednávanie, ktoré sa v tejto veci uskutočnilo 25. 2. 2016, no bez ospravedlnenia sa naň opätovne nedostavila. Konajúci súd však žiadnym spôsobom nezabezpečil jej výsluch a to ani predvolaním pod hrozbou poriadkovej pokuty či upozornením na možnosť predvedenia, preto bolo aj toto pojednávanie odročené a svedkyňa nebola ani uložená poriadková pokuta. Nie je prípustné, aby elementárna vec neplatnosti výpovede na prvostupňovom súde prebiehala viac ako 4 roky a doposiaľ nebola skončená. Z dôvodu dlhodobého trvania konania sa sťažovateľ domnieva, že má nárok aj na finančné zadostučinenie a keďže v roku 2011 disponoval funkčným platom á 619,- €/mesačne, satisfakciu vyčíslil za mesiace február 2012 až máj 2015 na sumu 24 760,- €. Na rozdiel od vyjadrenia Okresného súdu Košice I nepokladáme satisfakciu za neprimerane vysokú, keďže od roku 2012 bol sťažovateľ dlhodobo nezamestnaný a nepoberal tak žiadnu mzdu, hoci je rodičom maloletého školopovinného dieťaťa a celá jeho rodina musela žiť z manželovho

platu. Samotný predseda Okresného súdu Košice I pritom sťažnosť na prieťahy v konaní 21. 2. 2014 vyhodnotil ako dôvodnú Na základe uvedených skutočností žiadame ústavnej sťažnosti z 11. 6. 2015 vyhovieť v celom rozsahu a sťažovateľke priznať aj náhradu trov konania vo výške 1 235,38 € za 3 úkony právnej pomoci á 403,34 €, 2 x režijný paušál á 8,39 € + 1 x á 8,58 €. Zároveň sťažovateľ súhlasí s upustením od verejného pojednávania v predmetnej veci.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012:

Dňa 30. marca 2012 podala sťažovateľka na okresnom súde proti Východoslovenskej galérii (ďalej len „odporkyňa“) žalobný návrh „o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy“ a „o určenie, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania“. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 a pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Alene Mazúrovej.

Dňa 14. mája 2012 bola žaloba doručená odporkyňi, pričom ju súd vyzval, aby sa k nej vyjadrila a zároveň oznámila, či súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

Dňa 14. mája 2012 sa odporkyňa písomne vyjadrila k žalobnému návrhu a oznámila súdu, že nesúhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

Dňa 18. decembra 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 19. marec 2013.

Dňa 19. marca 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 7. máj 2013 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 3. apríla 2013 sťažovateľka oznámila súdu mená svedkov, ktorých navrhuje vypočuť, ako i listinné dôkazy.

Dňa 29. apríla 2013 sa odporkyňa vyjadrila k žalobe.

Dňa 7. mája 2013 bolo pojednávanie odročené na neurčito „z dôvodu mimoriadnej udalosti“.

Dňa 16. decembra 2013 bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Blažene Szpyrcovej.

Dňa 3. februára 2013 bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie znovu sudkyňi JUDr. Alene Mazúrovej.

Dňa 4. februára 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 25. marec 2014.

Dňa 21. februára 2014 predseda okresného súdu písomne upozornil zákonnú sudkyňu „na vzniknuté prieťahy v konaní“ a uložil jej „urýchlene a bez prieťahov vo veci ďalej konať“.

Dňa 25. marca 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 15. máj 2014 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 8. apríla 2014 odporkyňa predložila súdu dôkazy.

Dňa 12. mája 2014 sa sťažovateľka písomne vyjadrila k vykonanému dokazovaniu.

Dňa 15. mája 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. september 2014 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 23. septembra 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 15. január 2015 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 15. januára 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. máj 2015 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 12. mája 2015 bolo pojednávanie odročené na 17. september 2015, pretože nebolo zabezpečené nahrávacie zariadenie.

Dňa 17. septembra 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 29. október 2015 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 26. októbra 2015 bolo nariadené pojednávanie prerobené na 25. február 2016, pretože sa ospravedlnila predvolaná svedkyňa.

Dňa 25. februára 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. apríl 2016 na účely ďalšieho dokazovania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy a o určenie, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, vedenom pod sp. zn. 36 Cpr 1/2012 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci)

v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o náhradu mzdy, t. j. vec, ktorej povaha (spor o nároky, ktoré sú zdrojom príjmov sťažovateľky) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd vo vzťahu k faktickej zložitosti napadnutého konania uvádza, že napriek tomu, že vo veci bolo treba vypočítať „*viacerých svedkov*“ a bolo treba zabezpečiť „*väčšie množstvo listinných dôkazov*“, posudzovanú záležitosť nemožno považovať za zložitú. Zo súvisiaceho spisu okresného súdu nevyplýva, že by uvedené okolnosti bolo možné dávať do súvislosti aj s opakovanou nečinnosťou okresného súdu opísanou v ďalšej časti tohto nálezu. Rovnako ani určitú právnu zložitost veci, na ktorú tiež poukázal vo svojom vyjadrení predseda okresného súdu, nemožno dávať do súvislosti s opakujúcou nečinnosťou okresného súdu, ktorá bude konkretizovaná v ďalšej časti tohto rozhodnutia.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný od 14. mája 2012 do 18. decembra 2012 (sedem mesiacov) a od 7. mája 2013 do 4. februára 2014 (deväť mesiacov) a nepreukázal vo veci relevantnú procesnú činnosť ani v období od 12. mája 2015 do 17. septembra 2015, keď pojednávanie muselo byť odročené na štyri mesiace, pretože nebolo zabezpečené nahrávacie

zariadenie. Okresný súd teda minimálne počas dvadsiatich mesiacov vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako žalobkyňa počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priedňhom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Ústava v čl. 48 ods. 2 pritom zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priedňhov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priedňhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priedňhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 24 760 €, ktoré odôvodnila najmä tým, že *„neúmerným predlžovaním konania sa dlhodobo predlžuje jej právna neistota“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedňhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, vzhľadom aj na povahu veci považuje za primerané vo výške 2 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti z 11. júna 2015 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 29. marca 2016). Za dva úkony vykonané v roku 2015 patrí odmena v sume dvakrát po 139,83 € a režijný paušál dvakrát po 8,39 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2016 prislúcha odmena v sume 143 € spolu s režijným paušálom 8,58 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 448,02 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016